

PARAULES DE VIDA

«Veniu amb mi... Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir» (Mc 1,17-18)

El futur de les nostres comunitats parroquials està vinculat a moltes coses, però hi ha una de gran abast: les vocacions a la vida religiosa i al ministeri sacerdotal. Tota vida cristiana és vocació, perquè és resposta a la crida de Déu que ens estima. Una vocació fonamental en la vida cristiana és la de l'amor mutu entre l'home i la dona en el matrimoni, que té com a fruit la família. Però la comunitat cristiana també necessita d'altres vocacions d'especial consagració. Aquesta és una missió ineludible en l'acció pastoral de l'Església.

Avui més que mai la nostra Església està necessitada de cristians que responguin a la crida del Senyor en la vida consagrada i el ministeri sacerdotal. Certament, la vocació és un do de Déu, no una realitat que puguem assolir per nosaltres mateixos. I és l'Església qui, en nom del Senyor, reconeix aquesta vocació i ens consagra per a una missió.

Ningú té dret a reclamar ser ordenat ni diaca, ni prevere ni bisbe. Només podem estar disponibles, però és el Senyor qui, mitjançant l'aprovació de l'Església, ens farà el regal de dur endavant la vocació a la qual ens creiem cridats.

La joventut és una etapa de la vida en la que es plantegen moltes preguntes, una de les quals, tard o d'hora, es revela decisiva: què faré de la meua vida? S'endevina la resposta en la forma de viure, en les idees que ens orienten, en els desitjos que mouen el nostre cor. Un cristià que aspira a tenir el pensament de Crist i a estimar com Ell no pot deixar de preguntar-se: què faré per col·laborar amb la meua vida en la construcció del Regne de Déu present en Jesús? I una de les moltes respostes pot ser més preguntes: per què no dedicar-la al servei de l'Evangeli?; per què no seguir a Jesús com a pastor del seu poble? Aquí es situa la vocació a la vida religiosa i al ministeri sacerdotal. Davant del futur cadascú s'ha de deixar interpel·lar per l'Evangeli, i, de forma particular, per la seva realització actual en la nostra història, que és la vida de l'Església.

En aquest any centenari de la mort del beat tortosí Manuel Domingo i Sol, a qui el Papa Pau VI va assenyalar com «el Sant Apòstol de les vocacions sacerdotals», recordem unes paraules seves: «No sabem si som destinats a ésser un riu ràpid que faci florir en els seus ribatges jardins plaents, o potser assemblar-nos a la gota de rosada que Déu envia al desert a la planta desconeguda; però, més brillant o més humil, la nostra vocació és certa: no estem destinats a salvar-nos sols». La disponibilitat i el servei a l'Església fou una de les coses que més sorprenents en la seva vida del beat.

† **Javier Salinas i Viñals**
Bisbe administrador apostòlic de Lleida

Catalunya Missionera a l'Acadèmia Mariana

► L'Acadèmia Mariana acull del 14 al 21 d'abril una exposició dels Missioners Combonians, organitzada per la delegació de Missions, amb dos actes paral·lels: Divendres 18, 8 tarda a la Mariana, taula rodona: «Vaig sentir una crida...». Dissabte 19, 7 tarda, al col·legi Maristes, representació de l'obra de teatre musical «Godspell». Preu 5 €, que aniran destinats a la nova missió de Mahube Valley (Sud-àfrica). El bisbe Xavier Salinas visitarà l'exposició el dissabte 19 d'abril, a les 12 del migdia

La Catedral s'omple per escoltar la música dels Mestres de Capella de Lleida

► La Catedral s'omplí la nit del dissabte 29 de març, per escoltar la música dels Mestres de Capella de Lleida, interpretada pel Petit Cor de la Catedral i la Coral d'adults del Conservatori, amb l'acompanyament del Conjunt Instrumental de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de Lleida i a l'orgue per Miquel González. Sota la direcció del mestre de capella de la Catedral Mn. Joaquim Mesalles, es van recuperar i escoltar obres d'Antoni Soler, J.M. Llorens, Benjamin Calle i Magí Pontí, en una magnífica interpretació.

El bisbe Xavier Salinas consagra la diòcesi de Lleida a la Divina Misericòrdia

Us encomanem avui el destí d'aquesta diòcesi de Lleida...» Amb aquesta pregària, el bisbe Xavier Salinas, va consagrar la diòcesi a la Divina Misericòrdia al final de la Missa celebrada a la Catedral, amb ocasió de la seva festa en la tarda de l'octava de Pasqua, el diumenge 30 de març. Ho féu davant nombrosos fidels que ompliren el primer temple de la diòcesi, convocats per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia, per tal de celebrar la festa amb els actes propis: l'exposició del Santíssim i el res de la coroneta. Tot seguit el Sr. Bisbe presidí la Concelebració Eucarística. En la seva homilia recordà com la festa de la Divina Misericòrdia fou instituïda per Joan Pau II el 30 d'abril de l'any 2000: «...la misericòrdia del Senyor forma part de l'experiència del Papa. Per això ell, per recuperar l'esperança del seu poble Polònia, va recordar a tots que el Crist mort i ressuscitat és el Misericordiós». Per Mons. Salinas si l'Església no ofereix el perdó i la misericòrdia de Crist:

«...què podrà oferir?», es preguntà tot asseverant: «...si mirem el Senyor misericordiós, és possible creure en el futur de la humanitat».

En el moment de l'ofertori, l'Apostolat presentà diverses ofrenes simbòliques, com una bola del món il·lustrant la universalitat de la devoció o el cartell anunciador del I Congrés de la Divina Misericòrdia a Roma. Finalitzada la celebració es retornà en processó fins la seva capella el quadre de la Divina Misericòrdia, pintat per les religioses carmelites descalces, que havia estat col·locat en una lateral del presbiteri, juntament amb una relíquia de la inspiradora d'aquesta devoció, la religiosa polaca santa Faustina Kowalska, que tot seguit seria donada a la veneració dels fidels. L'Apostolat va inaugurar en la mateixa Catedral, una exposició fotogràfica dedicada a la Divina Misericòrdia i a santa Faustina, per tal de donar a conèixer i promoure encara més aquesta devoció relativament nova i que ha arrelat amb força a la diòcesi de Lleida.

Del 13 al 20 d'abril: Setmana de la Família

► La Delegació de Família i Vida convida a tots els diocesans a participar en les diverses activitats que s'organitzen durant la Setmana de la Família, sota el lema «La comunitat... una família de famílies!», del diumenge 13 al 20 d'abril, en cada parròquia, moviments i col·legis cristians. El programa el podeu consultar en les vostres parròquies o a la web del bisbat.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies». En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer». Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà». Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble». Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'assestena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia». Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven». Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys». Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entren passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Todo Israel esté cierto de que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías.»

Estas palabras les traspasaron el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y bautizaos todos en nombre de Jesucristo para que se os perdonen los pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos y, además, para todos los que llame el Señor, Dios nuestro, aunque estén lejos.» Con estas y otras muchas razones les urgía, y los exhortaba diciendo: «Escapad de esta generación perversa.» Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día se les agregaron unos tres mil.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Si, obrando el bien, soportáis el sufrimiento, hacéis una cosa hermosa ante Dios. Pues para esto

habéis sido llamados, ya que también Cristo padeció su pasión por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca; cuando lo insultaban, no devolvía el insulto; en su pasión no profería amenazas; al contrario, se ponía en manos del que juzga justamente. Cargado con nuestros pecados subió al leño, para que, muertos al pecado, vivamos para la justicia. Sus heridas os han curado. Andabais descarriados como ovejas, pero ahora habéis vuelto al pastor y guardián de vuestras vidas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús «Os aseguro que el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ése es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A éste le abre el guarda, y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas, camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños.»

Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «Os aseguro que yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estrago; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante.»

Jesucrist, bon pastor. Art paleocristià. Catacumbes (Roma)

COMENTARI

La manera de fer del Bon Pastor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10 (o bé: Jn 10,11-18) □ **dimarts:** Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30 □ **dimecres:** Ac 12,24-13,5a / Sl 66 / Jn 12,44-50 □ **dijous:** Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20 □ **divendres:** Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6 □ **dissabte:** Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14 □ **diumenge** vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.): Ac 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jn 14,1-12.

La 1a Carta de Pere detalla la manera de fer del Bon Pastor que «patí per nosaltres», com Anyell portat a la Creu. Ara pot ser el nostre Pastor que ens guia perquè ha tastat el dolor de la vida: ja podem seguir les seves petjades. L'exemple de Jesús l'explica la Carta de Pere inspirada en Isaïes:

«Ell no obrava amb violència / ni tenia en els seus llavis la perfídia. / Quan l'insultaven, / no responia insultant; / quan el turmentaven, / no responia amb amenaces, / sinó que confiava la seva causa al qui judica amb justícia.»

«Ell portà les nostres culpes» —pujà a la Creu carregat amb el feix d'errors de tot el món— i «les seves ferides ens curaven». Erràvem, com ovelles sense pastor, i Ell ens reuní en un Poble ple de l'Esperit de Veritat i d'Amor. A la segona lectura, només li cal

afegir la frase d'Isaïes: no apaga el ble fumejant ni trenca la canya esberlada.

Coneixem bé l'exemple del Bon Pastor. No és un model de duresa i d'enfrontament. És exemple de mansuetud, perquè estima la gent i la respecta; és exemple de fortaleza perquè «portarà la justícia amb fermesa fins que l'haurà implantada a la terra» (Is 42,4). Del mal, que ell suporta, fa brollar el bé per a tots.

El Pastor no ha vingut pas a empetitir-nos ni a engabiar-nos en les sagristies o a entretenir-nos en els espais sacramentals; però —cosa molt diferent— Ell assenyala com l'espai propi del seu Poble la casa de tots que és l'Eucaristia, des d'on s'expansiona la caritat i el servei a tot el món.

La casa és l'Eucaristia i Ell és la Porta per on les ovelles entrem dins del

Poble que té per Llei l'Amor i per divisa la llibertat (*Lumen Gentium* 9). Ell és també la Porta per on sortim al món, sense ser del món, per donar testimoni de Crist i passar fent el bé (Ac 10,38).

Les ovelles el seguim perquè coneixem la seva veu. Les lectures d'avui ens han fet conèixer l'Anyell mansuet que arreu fa el bé. No el podem desoir perquè la seva veu ve de Déu i la seva Paraula és la «Paraula de la Vida» (1Jn 1,1): Crist ens dóna la seva vida a desdir. Ens dóna l'Esperit sense mida.

«Ho creus això?», sembla preguntar-nos avui el Pastor, tan humà que porta el nostre dolor a sobre i tan diví que ens dóna l'Esperit Sant de Déu. La resposta de Marta a Jesús fa: «Sí, Senyor: jo crec que Tu ets el Messies, el Fill de Déu.»

Josep M. Rovira Bellosó

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

On és Déu?

Aquesta pregunta sorgeix en el cor humà sempre que es dona una situació de dolor. Tant a nivell personal com a escala mundial. Benet XVI la va repetir en la visita al camp de concentració d'Auschwitz durant la seva estada a Polònia. I el mil·lenni tot just estrenat no ha estalviat, sinó tot al contrari, grans injustícies i catàstrofes humanes, que s'afegeixen a les que permanentment viuen tants homes i dones del planeta.

És el crit dels qui són assassinats, dels qui són torturats, dels qui moren abandonats de tothom, de les víctimes —sobretot civils— de tota guerra i de tota represàlia. És el crit que puja dels nostres hospitals i dels nostres asils, és el crit dels qui estan clavats en un llit entre quatre parets, és el crit dels qui són a l'atur i veuen acabats els seus recursos, és el crit dels qui sofreixen opressió o condicions de vida infrahumana, dels qui no

troben sentit a l'existència, dels qui són perseguits per la fe...

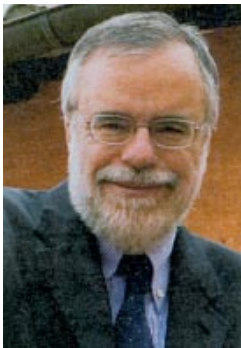
On és Déu en aquestes situacions? Podem dir, encara, que per a aquestes situacions, Jesús és «la porta» i el «Bon Pastor»? (evangeli d'avui).

On era Déu quan Jesús estava clavat a la creu? El relat de la passió de Jesús ens aproxima a la resposta d'aquesta pregunta. Déu és a la creu. Patint, en la seva humanitat, la tortura injusta i el rebuig burleta. Vessant la sang, ell l'Innocent, en un dels suplicis més dolorosos. Experimentant una set ardent. Déu, en la perenne actualitat dels seus actes que superen els límits de l'espai i el temps, és dalt de la creu, íntimament solidari de tot el sofriment humà, tant del físic com del moral. També del nostre, del teu i del meu.

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Podem viure junts?

En tots els àmbits, i davant les situacions més dispars, es repeteix la mateixa pregunta: com podem viure junts? Se la plantegen polítics i intel·lectuals, però també la senten els homes i les dones del carrer, que observen els esdeveniments de cada dia i es descobreixen sense solucions per als problemes i sense un ideal de societat.

Fins i tot així, la realitat indica que, mentre ens plantejem aquesta pregunta, ja vivim junts a moltes latituds. Això és el que passa a l'Europa Occidental, on les grans ciutats i la societat, tot i que són en el seu marc cristiano-occidental tradicional

o amb les seves institucions laiques, tenen un aspecte multireligiós i multiètnic.

És el que passa a molts altres llocs del món. A més de la cohabitació amb l'altre, formada per proximitat física i geogràfica, es produeix una convivència virtual, amb la qual la vida, la cultura, els gustos dels uns assoleixen els dels altres a través dels canals de la globalització. Al món global, les tradicions i els gustos es barregen. Els viatges porten els uns als països dels altres. L'emigració crea llaços profunds. La mobilitat dels homes, de les seves idees i dels seus costums, no coneix límits. Viure junts sembla un destí inevitable, però no sempre és una opció tranquil·litzadora.

«Podrem viure junts?», es pregunta un atent observador de la societat contemporània, el francès Alain Tourain, en el subtítol del seu intens llibre *Igualtat i diversitat*. La vida actual ens duu inevitablement a viure prop de persones diferents. Aquesta és la pregunta que voldria afrontar en aquestes reflexions: com podem viure junts? Cal afrontar la resposta amb paciència.

Andrea Riccardi

(*Conviure*. Ed. RBA Llibres. Barcelona 2007)

SANTORAL

13. ✠ Diumenge IV de Pasqua. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor; sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr. santa Agatònica, mr.

14. Dilluns. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i màrtir.

15. Dimarts. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Dimecres. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i com-

panys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Dijous. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (síriac 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. Divendres. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dissabte. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

PENSAR EN LOS HIJOS

La separación y los hijos

¿Qué siente un niño cuando sus padres se separan? Se rompe bruscamente, se fragmenta en mil pedazos el armazón de seguridad que el niño se había ido forjando día a día, al ir percibiendo muestras cotidianas —pequeñas o grandes, no importa— de que sus progenitores, sus cuidadores habituales, están pendientes de él y de su protección.

Realmente, se rompe en el menor la confianza en los adultos, al menos en la continuidad de la familia como institución protectora. El mundo circundante del pequeño, hasta el momento reconfortante, representado por el microcosmos del hogar y el entorno social inmediato, se vuelve menos fiable y menos predecible. Aparecen los miedos intensos y la ansiedad continua.

A la mayoría de los niños les preocupa que sus necesidades —no sólo presentes, sino también futuras— no sean atendidas. Asimismo, temen que, como la relación de pareja de sus padres se ha disuelto, suceda lo mismo con la relación de padres e hijos. Este sentimiento siempre muy presente los padres separados, porque así entenderían muchas reacciones, en apariencia inexplicables, de sus hijos, especialmente si son pequeños, como por ejemplo reiterados miedos nocturnos, ansiedad por la separación de los padres, crisis de pánico, fobia escolar, etc.

Tienen que pensar que cerca de la mitad de los niños con padres separados siente un intenso temor de ser abandonados por sus padres. Un tercio de los hijos también teme que su madre los abandone.

Dr. Paulino Castells

(*Separarse bien. Pensando en los demás y en uno mismo*. Ed. Espasa-Calpe, 2004)

ENTREVISTA

LAIA DE AHUMADA

Monges d'avui

Apartir de la pregunta «quin és el seu desig profund?», la filòloga i escriptora Laia de Ahumada ha fet vint entrevistes a monges que ha recollit en el llibre *Monges* que publica Fragmenta Editorial. Amb l'obra, aquesta doctora en filologia catalana i coordinadora del Centre Obert Heura, per a persones sense sostre, pretén trencar amb la imatge estereotipada que té la societat de les religioses i donar a conèixer la riquesa i diversitat que viuen. Preguntada sobre què significa per a ella el *desig profund*, respon: «És molt més intens que aconseguir una satisfacció o un objectiu; és aquell que dona sentit a la vida, que et fa ser en plenitud».

Per què diu que el llibre ajudarà a trencar tòpics?

Perquè hi ha una imatge estereotipada de les monges com a persones melindroses, allunyades de la realitat, que no sempre és real, i per això he volgut mostrar la riquesa i diversitat que viuen vint monges de diferents ordes que es mouen en diferents àmbits: l'ensenyament, l'acollida, la marginació, la contemplació, el diàleg interreligiós. La fidelitat al seu desig profund les fa viure totalment implicades en la realitat del món.

Per què no hi ha més testimonis de dones d'Església?

Sí que n'hi ha, i no crec que s'amaguin. Crec que existeix, per part de la jerarquia eclesial, poc convenciment de la seva vàlua i poques ganes de sentir la seva veu. Durant molts segles s'ha considerat que no tenien res a dir i elles arrosseguen encara la inèrcia: saben que ser conegudes o reconegudes és sinònim, sovint, de ser censurades, i s'estimen més la llibertat de moviments emparada en el silenci.

Què és el que més l'ha copsat, de les vint entrevistes?

Que són dones que viuen amb plenitud, habitades, amb una gran força interior, entusiasmades en la recerca d'un anhel que dona sentit a la vida. I, tot i que tenen un mateix desig, de Déu, en cada una és diferent i viu la vida d'una forma diferent. Amb aquestes dones no m'ha estat gens difícil aconseguir el que per a mi era primordial: fugir de l'anècdota i arribar al fons de l'experiència.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

Confirmacions a Puiggròs.—Diumenge 13 d'abril, a l'església de Puiggròs, Eucaristia de Confirmacions.

Espai de Discerniment «Set de Déu».—Diumenge 13, de 2/4 de 5 a 8 tarda, a l'Acadèmia Mariana, espai de discerniment i acompanyament vocacional per a joves «Set de Déu».

Hora Santa Vocacional.—Diumenge, 13, 6 tarda, a la capella del Santíssim de la Catedral de Lleida, organitzada per la delegació de Pastoral Vocacional i el Seminari Diocesà.

Recés de l'AC de Dones i Domus Mariae.—Dimarts 15, 5 tarda al Casa d'Acció catòlica (Blondel 11), dirigit pel consiliari Mn. Joaquim Lax.

Seminari Francesc Castelló.—Dimarts 15, 7 tarda a l'IREL, sessió del Seminari de Formació Permanent dedicat als pensadors de l'Edat Mitja: Mestre Eckhart, franciscà i professor universitari de París.

Curs de l'Antic Testament de l'Hospitalitat de Lourdes.—Dimarts 15, de 7.30 a 8.30 tarda a l'Acadèmia Mariana, «Una aproximació a l'Antic Testament», curs organitzat per l'Hospitalitat de Lourdes a càrrec del P. Jaume Sidera.

Cloenda del cicle «El Bé».—Dijous 17, 7.30 tarda a l'IEI, cloenda del cicle de conferències de l'IREL: «Reflexió teològica sobre el bé», per Gaspar Mora, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Trobada diocesana de joves.—De les 7 de la tarda del divendres 18 fins a les 7 del dissabte 19 al casal Claver de Raïmat, trobada diocesana de joves organitzada per la delegació de Pastoral de Joventut. Dissabte 19, 5 tarda Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe.

Confirmacions dels col·legi Arbellí i Lestonac.—Divendres 18, 8 tarda, a l'església de Sant Llorenç de Lleida, Eucaristia de Confirmacions d'alumnes del col·legi Arbellí i a la mateixa hora Confirmacions del col·legi Lestonac, a la parròquia de Sant Martí.

Curs de la Bíblia a l'Acadèmia Mariana.—Dissabte 19, de 5 a 7 tarda, a l'Acadèmia Mariana, «Carta als Romans», dirigit per Mn. Daniel Turmo.

Curs de formació cristiana a Sant Jaume.—Dissabte 19, 6.15 tarda a la parròquia de Sant Jaume, cloenda del IV Curs de formació cristiana d'adults, amb el tema: «La fe: un bé que no ens pertany: Cal passar-la».

Sortida de la delegació de Vida Consagrada.—Dissabte 19, sortida organitzada per la delegació de Vida Consagrada per visitar el Monestir de Rueda (Saragossa).

II Trobada Catalana de Professors de Religió.—Dissabte 19, al col·legi Sant Pau de Tarragona, dedicada al nou Currículum de Religió, tallers diversos i cloenda amb la celebració de l'Eucaristia a la Catedral. Participarà la delegació diocesana d'Ensenyament.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Primera pedra del Museu d'Imagineria i Religiositat de la congregació dels Dolors

El 18 de març tingué lloc l'acte de col·locació de la primera pedra del futur *Museu d'Imagineria Processional i Religiositat Popular de Lleida*, impulsat per la Congregació de la Verge dels Dolors.

El vicari general Mn. Joan R. Ezquerria féu la benedicció, acompanyat per diverses autoritats municipals i el prior seglar de la Congregació Fernando Gracia, qui en una breu intervenció, manifestà el seu agraïment a tota la ciutadania, per fer possible aquest somni de la Congregació: «Hi havia necessitat —digué— de tenir un lloc on exposar tot el nostre patrimoni religiós. Confiam que en la Setmana Santa del proper any estigui ja acabat i que la processó del Dolors del Diumenge de Rams pugui sortir des del Museu». El terreny, propietat de la Congregació i annex a l'Oratori del carrer Cavallers, havia estat cementiri de congregants. Té una superfície de 1.000 metres quadrats i el pressupost és de 540.000 €. En el Museu la Congregació exposarà els passos de la Processó dels Dolors, amb les seves imatges i grups escultòrics, un espai dedicat als Armats i un altre específic de la congregació on es mostraran els mantells, l'orfebreria religiosa, objectes de culte i l'arxiu documental i històric. En paraules del prior dels Dolors, el museu serà «un punt d'estètica i sentiment per a la serenor de l'esperit».

90 aniversari de l'àvia Júlia Farreny als peus de la Mare de Déu de l'Acadèmia

El 8 de març, el mateix dia que va néixer, l'àvia Júlia Farreny Martí celebrà el seu 90è aniversari en la capella de l'Acadèmia Mariana, als peus de la Verge Blanca patrona de Lleida. Van oficiar l'Eucaristia d'Acció de Gràcies els preveres més propers a la seva

vida que, juntament amb els cants acompanyats pels variats instruments que tocaven els seus nets, les pregàries emotives dels representants dels diversos grups i moviments cristians de formació, pregària i acció en els que ella ha format part i, amb les ofrenes que van expressar els seus nets a partir de moments viscuts amb l'àvia, van ser una estona intensa de felicitat, recolliment i acció de gràcies. L'Eucaristia va cloure amb un cant a la Verge i la cançó dels 90 anys feta expressament per a ella. Als jardins de la casa d'espiritualitat es va obsequiar amb un aperitiu a tots els assistents que van poder parlar i abraçar a aquesta dona de fe, esperança i amor entregada a Déu i al pròxim i fidel entusiasta de l'Església on ha treballat i treballa encara dins de les seves possibilitats. Enhorabona Júlia per

aquests jiosos 90 anys i que puguis seguir aquest camí de Déu que ell t'ha traçat i tu has optat seguir. Gràcies pel teu entusiasme i amor a l'Església i els germans!

Trobada de professors de Religió a l'Acadèmia Mariana

El 10 de març, convocats per la Delegació Diocesana d'Ensenyament, es reuniren al paranimf de la Casa de l'Església del Bisbat de Lleida les professores i els professors de Religió de les escoles públiques i concertades de la diòcesi lleidatana.

L'objectiu de la trobada fou la presentació i debat posterior d'una experiència pedagògica realitzada en l'Àrea de Religió per un col·legi de la ciutat. En la presentació realitzada per la Sra. Gemma Piqué, promotora i coordinadora de l'experiència, destacà que la metodologia que utilitzava en la classe de Religió partia de la capacitat de globalització i de cooperació amb altres matèries que té la Religió a l'interior d'una etapa educativa.

Al mateix temps mostrà com desenvolupava aquesta matèria al llarg d'una etapa escolar i de quina forma l'assignatura de Religió li servia eficaçment per a forjar un horitzó ètic en la vida dels alumnes, així com per a suscitar en ells i acompanyar les experiències vitals bàsiques que contribueixen a configurar la seva personalitat.

Infants de Primera Comunió del Col·legi Claver visiten la residència de les Germanetes dels Pobres

Els nens i nenes de 4t que es preparen per fer la comunió al Col·legi Claver van visitar l'11 de març, els padrins de la residència d'ancians de les Germanetes dels Pobres de Gualda. Els van oferir un veritable festival: actuacions musicals, acudits, balls, poesia, representacions... Va ser un servei als padrins, que els van acollir amb molt d'afecte. I també va ser un bon treball, preparat amb molta il·lusió pels grups de nenes i nens. En acabar les actuacions una senyora va dedicar als nens unes paraules d'agraïment i ànim i els nens van repartir bombons (sense sucre) als padrins. La residència celebrà el 15 de març, la commemoració litúrgica de la festa de sant Josep, amb una solemne Eucaristia a la capella de la residència, presidida pel secretari general del bisbat Mn. Daniel Turmo, amb l'assistència de tota la comunitat de germanetes, treballadors i residents de la casa amb llurs familiars i altres lleidatans, que se sumaren a la celebració patronal.

Funeral a la parròquia del Pilar pel seu exrector Mn. Antoni Fontova

La parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Lleida, tornà a omplir-se de fidels en la tarda de l'1 d'abril, per assistir a la Missa funeral per l'ànima del seu exrector Mn. Antoni Fontova, que havent traspassat el vespre del Divendres Sant, havia estat acomiadat el Diumenge de Resurrecció, amb la celebració de la Missa de Pasqua.

Presidí la celebració l'actual rector Mn. Francesc Xavier Jauset, concelebrant altres sacerdots, entre ells Mn. Gerard Soler, rector de Santa M. de Gardeny i amic personal de Mn. Fontova, qui a petició del rector féu l'homília.

Mn. Soler es referí a l'exrector com «un bon pastor», fent memòria d'aspectes o experiències de la seva vida sacerdotal: «que a mi m'han fet bé, que són exemples que cal imitar i no pas un panegíric».

Recordà Mn. Fontova com un «capellà ple de bondat, amb ganes d'estimar a la gent i a l'Església. Ha mort amb plenitud, sent un sacerdot feliç fins al final». Mn. Gerard convidà els fidels a pregar per les vocacions: «...per a que pugui sortir de la parròquia del Pilar algun jove que ompli el buit que deixa Mn. Fontova».

Abans de cloure la Missa, tres seglars prengueren la paraula per recordar el seu exrector amb qualificatius i expressions agraïdes i emocionades: «sacerdot exemplar», «ens omplia de pau i sabia estar», «gràcies bon pastor», «era un home, molt, molt bo» i «que no és millor qui fa moltes coses si no qui estima més. Mn. Fontova estimà molt...».

El rector Mn. Francesc Xavier Jauset agrai la nombrosa assistència al funeral i també el reconeixement vers el sacerdoci i convidà els feligresos a seguir treballant per la parròquia: «...com ho faria Mn. Fontova». El cant final fou el popular «Al Cel, al cel, al cel, Maria jo us veuré» cantat amb emoció pel cor parroquial i els fidels, palesant tanmateix una altra vessant de Mn. Fontova, el seu amor a la Mare de Déu. **Al cel Sia!**